Lietas Nr. 11095147615
Lietas arhīva Nr. K68-0162-17/27

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2017. gada 3. aprīlī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa
tiesnese L. Leja,
piedaloties prokurorei L. Sakovičai,
aizstāvei zvērinātai advokātei V. Oļhovai,
iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu, kurā **/pers. A/,** personas kods /personas kods/, apsūdzēts Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā, 185. panta pirmajā daļā un divu 180. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā.
Pārbaudījusi un novērtējusi krimināllietā esošos pierādījumus, tiesa

konstatēja:

/pers. A/ izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu, kas saistīta ar vardarbību un vardarbības piedraudējumu (laupīšana) un izdarīta iekļūstot dzīvoklī šādos apstākļos:

2015. gada 16. oktobrī ap plkst. 19.20, /pers. A/ pieklauvēja pie dzīvokļa /adrese A/ durvīm, uz kurieni bija atnācis, lai no /pers. B/ atgūtu naudas parādu. Dzīvokļa durvis atvēra /pers. C/, kura paskaidroja, ka /pers. B/ nav mājās un viņai par parādu nekas nav zināms. /pers. A/, saņemot šādu atbildi kļuva agresīvs un viņam radās nodoms izdarīt svešas kustamas mantas nolaupīšanu. Īstenojot savu noziedzīgo nodomu, /pers. A/ bez tiesiska pamata pieprasīja, lai /pers. C/ un dzīvoklī esošā /pers. D/, atdod 20,00 *euro*. /pers. C/ centās aizvērt dzīvokļa durvis, sakot, ka nauda netiks dota, bet, lai nepieļautu durvju aizvēršanu, /pers. A/ ielika kāju starp durvju vērtni un durvju rāmi, un pēc tam, pielietojot vardarbību, ar spēku atgrūda /pers. C/ no durvīm, atvēra durvis un iekļuva dzīvoklī /adrese A/. Atrodoties dzīvoklī, /pers. A/ nemitīgi prasīja dot naudu, satvēra /pers. D/ aiz rokām, purināja un ar spēku vilka viņu ārā no dzīvokļa un draudēja, ka, ja netiks atdota nauda, tad abas ar /pers. C/ nositīs, piedraudēja, ka izmantos nazi un ieroci, kurš viņam esot. Kad /pers. A/ ar spēku, pielietojot vardarbību, bija izvilcis /pers. D/ no dzīvokļa, /pers. D/ izdevās izrauties no /pers. A/ tvēriena, iebēgt atpakaļ dzīvoklī un aizslēgt durvis. Pēc tam /pers. A/ kļuva vēl agresīvāks, turpinot izteikt dažādus draudus pielietot vardarbību un sadauzīt visu dzīvoklī esošo, ar kāju izsita virtuves loga stiklu. Baidoties par savu, savas māsas un bērnu, kuri arī atradās dzīvoklī, dzīvību un veselību, /pers. D/ paņēma visu viņai esošo naudu, tas ir, 15,00 *euro*, atvēra durvis un atdeva to /pers. A/, kurš naudu 15,00 *euro* apmērā paņēma un piedraudēja, ka atgriezīsies pēc pārējās naudas, pēc kā no notikuma vietas aizgāja.

Tādējādi /pers. A/, iekļūstot dzīvoklī, pielietojot vardarbību un piedraudot ar vardarbību /pers. D/ un /pers. C/, nolaupīja /pers. D/ piederošos naudas līdzekļus 15,00 *euro* apmērā.

Ar šādām prettiesiskām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

/pers. A/ izdarīja svešas mantas tīšu iznīcināšanu šādos apstākļos:

2015. gada 16. oktobrī ap plkst. 19.20 /pers. A/, izdarot laupīšanu /adrese/, būdams dusmīgs par to, ka /pers. D/ laupīšanas laikā tomēr izdevās iebēgt dzīvoklī un aizslēgt durvis, tīši ar kāju iespēra pa dzīvokļa /adrese A/, virtuves loga stiklu, 10,00 *euro* vērtībā, kurš saplīsa un tādējādi tika iznīcināts.

Ar savām prettiesiskajām darbībām /pers. A/ cietušajai /pers. D/ nodarīja materiālos zaudējumus 10,00 *euro* apmērā.

Ar šādām prettiesiskām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 185. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

/pers. A/ izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu (zādzību) nelielā apmērā šādos apstākļos**:**

2016. gada 1. novembrī ap plkst. 15.58, atrodoties SIA "Rimi Latvia" veikalā "SM Āgenskalns" /adrese/, tirdzniecības zālē, veikala darba laikā, /pers. A/ atrodoties alkohola reibumā, nolūkā izdarīt svešas kustamas mantas zādzību, no stendiem paņēma:

- vienu pudeli degvīnu "LB Vodka" 40% 0,5 l tilpuma 6,43 *euro* vērtībā;
- vienu pudeli alus "Valmiermuiža nepasterizēts" 0,5 l tilpuma 1,63 *euro* vērtībā;
- desu "Kantvursta" 280 gr. 2 gab., katra 2,49 *euro* vērtībā;
- piena šokolādi "Kinder" 0,85 *euro* vērtībā;
- lielkonfekti "Miks" 0,49 *euro* vērtībā;
- kartupeļus vārītos ar dillēm 0,140 kg 0,36 *euro* vērtībā;
- cepamdesiņas tūristu 0,182 kg 1,69 *euro* vērtībā;
- cepti kartupeļi 0,098 kg 0,29 *euro* vērtībā;
- salāti gaļas 0,320 kg 1,78 *euro* vērtībā, preces par kopējo summu 17,89 *euro*. Pēc tam, domādams, ka viņa darbības neviens nenovēro, /pers. A/, turot rokās iepriekš norādītās preces, izgāja no veikala tirdzniecības zāles, nesamaksājot par tām, tādējādi nolaupot.

Ar savām prettiesiskajām darbībām /pers. A/ slepeni nolaupīja cietušai SIA "RIMI Latvija" piederošo kustamo mantu par kopējo vērtību 17,89 *euro*, tas, ir, nelielā apmērā.

Ar šādām prettiesiskajām darbībām apsūdzētais /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 180. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

/pers. A/ izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu (zādzību) nelielā apmērā šādos apstākļos**:**

2016. gada 23. jūnijā ap plkst. 19.17 SIA "Maxima Latvija" piederošā veikala "Maxima" (R-718) tirdzniecības zālē /adrese/, veikala darba laikā /pers. A/ nolūkā izdarīt svešas kustamas mantas nolaupīšanu no tirdzniecības stendu plauktiem paņēma un, domādams, ka viņa darbības neviens nenovēro, ielika savās biksēs šādas preces:

- vienu 220 gramu iepakojumu vārītu tītara desu "Samsonas" 1,79 *euro* vērtībā;
- divus košļājamo gumiju "Orbit Sweetmint" iepakojumus 0,49 *euro* vērtībā, tas ir, 0,98 *euro* kopvērtībā.

Pēc tam /pers. A/, pie kases nesamaksājot par minētajām precēm, pagāja garām veikala kasei un izgāja no veikala tirdzniecības zāles.

Ar savām prettiesiskajām darbībām /pers. A/ slepeni nolaupīja cietušai SIA "MAXIMA Latvija" piederošo kustamo mantu par kopējo vērtību 2,77 *euro*, tas, ir, nelielā apmērā.

Ar šādām prettiesiskajām darbībām apsūdzētais /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 180. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Apsūdzētais tiesas sēdē sevi atzina par vainīgu divu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas un noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas, neapstrīdēja noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas faktiskos apstākļus un juridisko kvalifikāciju, piekrita neveikt pierādījumu pārbaudi lietā šajā daļā. Apsūdzētais atzina cietušās SIA "Rimi Latvija" pieteikto mantisko kaitējuma kompensāciju. Taču apsūdzētais neatzina savi par vainīgu pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas, cietušās /pers. D/ pieteikto kaitējuma kompensāciju atzina daļā par nodarīto materiālo zaudējumu par loga bojāšanu 10,00 *euro* apmērā un nodarīto morālo aizskārumu 500,00 *euro* apmērā, pārējā daļā kaitējuma kompensāciju neatzina.

Prokurore izteica viedokli, ka lietā nav nepieciešams veikt pierādījumu pārbaudi daļā par apsūdzētā vainīgumu pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas, jo konstatēti Kriminālprocesa likuma 499. pantā paredzētie apstākļi, taču pierādījumu pārbaude izdarāma daļā par apsūdzētā vainīgumu pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas un Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas (ņemot vērā, ka nozieguma aprakstā norādīts, ka mantas iznīcināšana notikusi, izdarot laupīšanu), un šādam viedoklim pievienojās arī apsūdzētā aizstāve un cietusī.

Tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499. pantu nolēma lietā neveikt pierādījumu pārbaudi daļā par apsūdzētā vainīgumu pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas, jo apsūdzētais atzina savu vainu izvirzītajā apsūdzībā un piekrita neveikt pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā, tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav radušās šaubas par apsūdzētā vainīgumu un noziedzīgo nodarījumu juridisko kvalifikāciju. Tiesas sēdē apsūdzētajam izskaidrota pierādījumu pārbaudes neveikšanas procesuālā būtība un sekas. Tiesa nolēma veikt pierādījumu pārbaudi daļā par apsūdzētā vainīgumu pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas un Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas.

Pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka iztiesāšanas gaitā apsūdzētā /pers. A/ vaina izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas, 185. panta pirmās daļas un 180. panta pirmās daļas ir pierādīta un pastāv Kriminālprocesa likuma 520. pantā paredzētais pamats notiesājoša sprieduma taisīšanai.

Neskatoties uz to, ka apsūdzētais savu vainu pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas neatzina, tiesa atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ vaina Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pierādīta ar valsts apsūdzības uzturētāja lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai norādīto un tiesā pārbaudīto pierādījumu kopumu, kas izslēdz visas saprātīgās šaubas par apsūdzētā vainu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā. Iztiesāšanā pārbaudītie pierādījumi ir ticami, pieļaujami un attiecināmi.

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ par 2015. gada 16. oktobra notikumiem liecināja, ka telefona sarunas laikā /pers. K/ uzaicināja viņu ciemos. Bija lietojis alkoholu, ejot pie /pers. K/, nopirka alkoholu. Aizejot pie /pers. K/, uzzināja, ka viņa sievai /pers. L/ ir vārda diena, notika svinības. Kad gatavojās doties mājās, /pers. K/ paaicināja aprunāties. Sarunas laikā /pers. K/ pierunāja viņu doties pie /pers. B/ un atprasīt parādu. Parāds bija 20 *euro*. Vairākkārtīgi centās atrunāt /pers. K/ no došanās pie /pers. B/ parāda atgūšanai, bet neizdevās. Abi kopā devās pie /pers. B/. Pa ceļam pie /pers. B/, /pers. K/ norādīja, ka /pers. B/ dzīvo kopā ar māsām un ka māsas var melot, ka /pers. B/ nav mājās, kā arī norādīja, ka vienai no māsām ir saistība ar policiju. Bez tam /pers. K/ norādīja, ka /pers. B/ vajag pāris reizes iesist pa galvu un tad viņš pats atdos parādu. Pēc tam, kad pieklauvēja pie /pers. B/ dzīvokļa durvīm, /pers. K/ uzreiz aizgāja prom. Durvis atvēra sieviete, noprata, ka tā ir viena no /pers. B/ māsām, jo iepriekš māsas nebija redzējis. Ņemot vērā, ka /pers. K/ brīdināja, ka māsas var melot par brāļa neesamību mājās, paaugstinātā balss tembrā teica, ka grib runāt ar /pers. B/. Tad notika skaļa diskusija, paskaidroja, ka brālis ir pārādā 20 *euro*. No dzīvokļa iznāca otra sieviete, lai neaizvērtu durvis, viņš ielika kāju durvju starpā. Tā kā sievietes neklausījās, izvilka vienu no māsām laukā un centās izskaidrot, kādēļ ieradies. Tajā mirklī viņam piezvanīja /pers. K/, bet nevarēja sarunāties, jo sievietes kliedza. Kad izdzirdēja sirēnas, viņš palaida sievietes vaļā un skrēja slēpties. Kad automašīna ar sirēnām pabrauca garām, atkārtoti devās uz dzīvokli. Durvis bija aizslēgtas un sievietes tās nevēra vaļā, aiz dusmām izsita virtuves logu. Pēc tam viena no sievietēm atvēra durvis, iznāca ārā un iebēra viņam rokās naudu. Pajautāja sievietei, cik tur ir nauda, viņa atbildēja, ka nezina un ka tā ir viņas pēdējā nauda. Pēc kā ar /pers. K/ aizskrēja prom. Pie /pers. K/ pārskaitīja naudu, tur bija iedoti nepilni 8 *euro*. /pers. K/ atteicās pieņemt naudu, tādēļ ar visu iegūto naudu viņš devās mājās.

Apsūdzētais tiesā norādīja, ka dzīvoklī neiegāja, bērnus tur neredzēja un nedzirdēja. Liecinieces melo par šo faktu. Neatceras, vai teicis, ka ieradīsies pēc pārējās naudas summas. Zinot savu raksturu, varētu skaļi lamāties vai uzbļaut, bet draudēt noteikti nevarētu. Abas sievietes bija pārbijušās.

Apsūdzētais apliecināja, ka par laupīšanu ar /pers. K/ nerunāja, sarunā ar /pers. K/ bija runājuši, ka fizisku spēku parāda atgūšanā nepieciešams pielietot pret /pers. B/. /pers. B/ māsas pēc notikušā redzēja vairākas reizes, vienreiz aizgāja atvainoties. Cietušajai zaudējumus neatlīdzināja, jo pirmstiesas izmeklēšanā izmeklētāja norādīja, ka pie cietušās nedrīkst iet. Atzīst cietušās pieteikto kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārumu.

Tiesai apsūdzētais norādīja, ka /pers. K/ ir viņa draugs un viņš palīdzēja draugam atgūt parādu. Pats /pers. K/nekādas darbības pret sievietēm neveica, nezina, vai viņš redzēja, kas notika pie dzīvokļa.

Tiesa konstatē, ka ziņas par faktiem, kas izriet no apsūdzētā tiesā sniegtajām liecībām, ir analogas apsūdzētā 2015. gada 16. novembra vaļsirdīgās atzīšanā fiksētajām (1. sējums lietas 49. lapa).

Tiesa atzīst, ka neskatoties uz to, ka apsūdzētais neatzīst savu vainu Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, apsūdzētā /pers. A/ vaina, izslēdzot visas sapratīgās šaubas, šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta ar tālāk izklāstītajiem pierādījumiem.

Cietusī/pers. D/ tiesas sēdē liecināja, ka 2015. gada oktobrī pēc plkst. 19.00 pie dzīvokļa Nr./adrese/, durvīm kāds piezvanīja. Durvis atvēra māsa /pers. C/. Dzirdēja māsu kliedzam, ka dzīvoklī iekļuvis kāds svešs vīrietis. Pēc kā ieraudzīja, ka virtuvē ir kāds svešs vīrietis, kas pieprasīja 20 *euro*. Tas bija apsūdzētais. Izgrūda apsūdzēto ārā no dzīvokļa. Sēdēja istabā pie histērijā kliedzošiem bērniem un mēģināja izsaukt policiju, ar piekto reizi to izdevās izdarīt. Pēc mirkļa virtuvē tika izdauzīts logs. Personu, kas izsita logu, neredzēju, jo bija tumšs. Dzīvoklis atrodas pirmajā stāvā, un virtuves logs ir netālu no ieejas dzīvoklī, līdz ar to apsūdzētais varēja izsist logu un jau pēc mirkļa atrasties pie durvīm.

Cietusī tiesai paskaidroja, ka, baidoties par savu bērnu drošību, viņa atvēra dzīvokļa durvis, jo vēlējās ar vīrieti parunāt un atrisināt situāciju. Apsūdzētais brutāli aiz rokas izvilka viņu ārā no dzīvokļa un sāka draudēt. Apsūdzētais izteica šādus draudus: "Es jums pārliešu asinis. Es jūs nositīšu. Bērnus izvilks no mājas un cietīs visi." Apsūdzētais piedraudēja ar nazi, nazi neredzēja. No telefona sarunas dzirdēja, ka apsūdzētais zvanīja vēl kādam vīrietim un teica, ka vajag atgūt naudu, un ka mājās it tikai divas sievietes. Apsūdzētais turēja viņu aiz rokas aptuveni 10 minūtes, raustīja, kliedza un nelaida vaļā, tādējādi nodarīja viņai sāpes. Kad izrāvās no apsūdzētā roku tvēriena, aizskrēja uz dzīvokli pēc naudas, atdevu visu skaidro naudu

apsūdzētajam. Tie bija 15 *euro*. Apsūdzētais solīja atgriezties pēc atlikušās naudas summas. Pēc tam apsūdzētais aizbēga prom. Pēc notikušā nakšņoja gan Ģimenes krīzes centrā, gan pēc tam pie māsām, bija bail atgriezties dzīvoklī. Par brāļa parādu uzzināja no apsūdzētā. Pēc notikušā zilumi nepalika, tikai sarkani pleķi uz rokām. Vienam bērnam notikuma brīdī bija 4 gadi un otram nedaudz vairāk par gadu.

Lieciniece/pers. C/ tiesas sēdē apstiprināja savas pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības, kas saskaņā ar Kriminālprocesa 501. panta otro punktu tika nolasītas tiesas sēdē. Lieciniece /pers. C/ pirmstiesas izmeklēšanā liecināja, ka 2015. gada 16. oktobrī ap plkst. 19.20 pie dzīvokļa Nr. /adrese/, durvīm kāds piezvanīja. Atvēra durvis, tur bija vīrietis, kurš teica, ka ir atnācis pēc /pers. B/ parāda. Vīrietis bija agresīvs. Vīrietis viņu pagrūda, jo gribēja iekļūt dzīvoklī. Viņa taisīja ciet durvis, bet vīrietis ielika starp durvīm kāju, atgrūda viņu malā, viņa sasita roku, bet vīrietis iegāja iekšā dzīvoklī. Centās vīrieti aizkavēt, parāva aiz jakas, bet vīrietis izrāvās. Teica, ka prom neies, kamēr neatdos 20 *euro* parādu brāļa vietā. Vīrietis draudēja, ka viņam ir nazis un ka plūdīs asinis, ja neatdos parādu. Mājās bija arī māsas mazie bērni, kuri bija sabijušies un raudāja. Māsa sameklēja makā naudu, un atdeva vīrietim 15 *euro*. Kamēr vīrietis gaidīja naudu, viņš izsita virtuves logam apakšējo daļu. Vīrietis vēl kādam zvanīja, un teica, ka lai brauc šurp pārmācīt. Mums reāli bija bail, ka atbrauks vēl kāds vīrietim palīgā, tāpēc māsa atdeva naudu. Vīrieti, kurš izdarīja laupīšanu, atpazina pēc fotogrāfijām (1. sējuma 17., 20., 123 - 125. lietas lapa).

Tiesai lieciniece /pers. C/ papildus liecināja, ka tad, kad atvēra dzīvokļa durvis, apsūdzētais uzreiz iegāja dzīvoklī. Māsa apsūdzētajam iedeva naudas summu, kas ir mazāka par 20 *euro*. Precīzu, kādu naudas summu māsa iedeva apsūdzētajam, nezina.

Lieciniece/pers. L/ tiesas sēdē liecināja, ka 2015. gada 16. oktobrī svinēja vārda dienu savā dzīvoklī Puķu ielā. Atskrēja /pers. B/ un gribēja noskaidrot, ko vairāk par notikušo viņa dzīvoklī, māsām esot kāds uzbrucis. Viņa par notikušo nezināja, neko paskaidrot nevarēja. /pers. A/ pazina kā "/iesauka/", tā bija iesauka. Notikuma dienā /pers. A/ bija atnācis un runāja ar viņas vīru. Abi bija izgājuši ārā, bet neteica, kur viņi bija un ko viņi darīja. Neatceras vairs, ko vīrs viņai par notikušo stāstīja.

Liecinieks/pers. K/ tiesas sēdē liecināja, ka pazīst apsūdzēto. 2015. gada 16. oktobrī /adrese/, viņam 3 vai 4 reizes zvanīja /pers. A/ un pārliecināja, ka vajag doties pie /pers. B/ atprasīt parādu. Apsūdzētā klātbūtnē sievai bija stāstījis, ka /pers. B/ viņam parādā 20 *euro*, taču nekad nav teicis apsūdzētajam, ka viņam nepieciešama palīdzība parāda atgūšanai. Norunāja, ka apsūdzētais tikai parunāsies ar /pers. B/, parādīja apsūdzētajam, kur viņš dzīvo, kopā aizgāja uz /pers. B/ dzīvesvietu. Redzēja, kā apsūdzētais piezvanīja pie /pers. B/ dzīvokļa durvīm. Mirklī, kad apsūdzētais iegāja dzīvoklī, pats aizgāja aiz mājas stūra. Dzirdēja klaigas, centās apsūdzēto sazvanīt, lai izbeidz savas darbības. Dzirdēja, kā visi iznāca laukā no dzīvokļa. Kad apsūdzētais iznāca no dzīvokļa, apsūdzētais teica, ka esot dabūjis 3 *euro* no aizdotās naudas summas. Aizgāja uz savu dzīvesvietu. Aptuveni pēc stundas ieradās /pers. B/, kurš centās noskaidrot, kas viņa mājā ir noticis.

Tiesā liecinieks /pers. K/ liecināja, ka apsūdzētajam noteikti neteica, ka kādai no māsām ir pazīstami policisti, jo pats neko no tā nezina. Ar apsūdzēto bija noruna, ka apsūdzētais ies parunāt tikai ar /pers. B/. Apsūdzēto daļēji uzskatīja par savu draugu. Pēc notikušā vairākas reizes, ejot kopā ar apsūdzēto, redzēja /pers. B/ māsas. Apsūdzētais vairākas reizes ir teicis, ka vēlas doties pie māsām, lai pierunātu izbeigt kriminālprocesu.

Liecinieks/pers. B/ tiesas sēdē liecināja, ka viņam bija parādsaistības pret /pers. K/ 10,00 *euro* apmērā, nevis 20,00 *euro* apmērā, kā tas nepareizi norādīts pirmstiesas izmeklēšanā. Māsas pastāstīja, ka 2015. gada oktobrī pie viņām bija atnācis kāds vīrietis un atprasījis parādu. Tās dienas vakarā aizgāja pie /pers. K/, lai uzzinātu, kas notika. Par notikušo pats neko nevar liecināt. 2016. gada sākumā apsūdzētais bija atnācis atvainoties man un māsām par notikušo. Piedevis apsūdzētajam notikušo. Māsām nolaupīto naudu viņš nav atdevis, uzskata, ka māsai tā ir liela summa.

Tādējādi ar cietušās /pers. D/ un liecinieces /pers. C/, liecinieka /pers. K/ un /pers. B/ liecībām apstiprinās fakts, ka apsūdzētais 2015. gada 16. oktobrī ap plkst. 19.20 ieradās /pers. D un /pers. C/ dzīvesvietā un prettiesiski, proti, bez atļaujas iekļuva dzīvoklī Nr. /adrese/, un pieprasīja no /uzvārds/ parādu, ko /pers. B/ bija parādā /pers. K/. Tāpat apstiprinās fakts, ka apsūdzētais gan pret /pers. D/, gan /pers. C/ pielietoja fizisku vardarbību, kā arī piedraudēja ar vardarbību, kā rezultātā cietušajai nolaupīja naudu.

Liecinieces/pers. L/ un liecinieka /pers. B/ liecības satur ziņas vienīgi par palīgfaktiem un saistītiem faktiem, jo abi liecinieki pašu laupīšanas faktu neredzēja. /pers. B/ liecības apstiprina faktu, ka viņam bija nenokārotas parādsaistības pret /pers. K/. Savukārt liecinieces /pers. L/ liecības apstiprina faktu, ka laupīšanas dienā apsūdzētais bija ieradies pie viņiem kā pirms laupīšanas izdarīšanas, tā arī pēc tam, kā arī to, ka laupīšanas dienā apsūdzētais ar viņas vīru abi kopā uz kādu laiku bija izgājuši.

Apstāklim, cik liels bija liecinieka /pers. B/ parāds lieciniekam /pers. K/, par ko abi liecinieki sniedza pretrunīgas liecības, nav būtiskas nozīmes lietas izspriešanā.

Bez cietušās /pers. D/ un liecinieku liecībām, apsūdzētā vaina laupīšanas izdarīšanā pierādīta arī ar rakstveida pierādījumiem lietā.

Cietušās/pers. D/ 2015. gada 16. oktobra iesnieguma protokolā (1. sējuma 3. lietas lapa) fiksētas ziņas par faktu, ka attiecībā pret viņu 2015. gada 16. oktobrī ap plkst. 19.20 notikusi laupīšana viņas dzīvesvietā dzīvoklī Nr. /adrese/. Laupītājs bijis svešs vīrietis. Nodarīts materiālais kaitējums 25,00 *euro* apmērā, proti, 10,00 *euro* par izsisto stiklu un nolaupīta nauda 15,00 *euro* apmērā.

Ar 2015. gada 16. oktobra notikuma vietas apskates protokolu un tam pievienoto plānu (1. sējuma 3.-4. lietas lapa) apstiprinās fakts, ka notikuma vieta ir dzīvoklis Nr. /adrese/, kas atrodas mājas pirmajā stāvā. No ieejas pa labi izsist loga apakšējā daļa 40x60cm apmērā. Sniegts dzīvoklī esošo telpu izvietojums.

Ar 2015. gada 16. novembra protokolu par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām (1. sējuma 9.-10. lietas lapa) apstiprinās fakts, ka cietusī /pers. D/ atpazīst /pers. A/ kā personu, kas pret viņu izdarīja laupīšanu.

Ar 2015. gada 16. novembra protokolu par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām (1. sējuma 18.-19. lietas lapa) apstiprinās fakts, ka lieciniece /pers. C/ atpazīst /pers. A/ kā personu, kas pret viņu izdarīja laupīšanu.

Noklausoties cietušās /pers. D/ un visu liecinieku liecības, pārbaudot un novērtējot lietā esošus rakstveida pierādījumus to kopumā un savstarpējā saistībā, tiesa atzīst, ka lietā ir pierādīts fakts, ka apsūdzētais ir izdarījis laupīšanu, kas saistīta ar vardarbību un vardarbības pielietojumu.

Vērtējot pierādījumus, tiesa ņem vērā Kriminālprocesa likuma 128. pantā noteikto, ka pierādījumu ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. Savukārt to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Lai arī apsūdzētajam nav jāpierāda savs nevainīgums, tomēr, vērtējot /pers. A/ apgalvojumus, tiesas spriešanas procesā tiem ir piešķirama noteikta ticamības pakāpe. Tiesas ieskatā /pers. A/ liecības ir ar zemu ticamības pakāpi, tās ir pretrunā ar cietušās un liecinieku liecībās fiksētajām ziņām par faktiem.

Tiesa nekonstatē nekādus iemeslus, kuru dēļ cietusī /pers. D/ un liecinieki /pers. C/, /pers. K/ būtu ieinteresēti sniegt nepatiesas liecības, vai būtu ieinteresēti lietas iznākumā, kas nelabvēlīgs /pers. A/. Tiesa atzīst, ka cietušās un liecinieku liecībām piedodama augsta ticamības pakāpe. Lietā nav konstatēti apstākļi, kas liktu tās apšaubīt, tās ir konsekventas, nav pretrunīgas, tās papildina viena otru un apstiprinās ar citiem lietā esošiem pierādījumiem. Turklāt tiesai nav pamata neticēt cietušās /pers. D/, kā arī liecinieku /pers. C/ un /pers. K/ liecībām, jo viņi ir brīdināti par kriminālatbildību, kas iestājas par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu, saskaņā ar Krimināllikuma 300. pantu, par ko viņi arī ir parakstījušies. Turklāt tiesas sēdē apsūdzētais nevarēja paskaidrot tiesas sēdē, kāpēc cietušajai un lieciniecei /pers. C/ un lieciniekam /pers. K/ būtu pamats viņu jāapmelo. Šāds pamats netika konstatēts arī tiesas izmeklēšanā, kas liecinātu, ka apsūdzētais no šo personu puses būtu aprunāts.

Saskaņā ar Krimināllikuma 1. panta pirmo daļu, kurā definēts krimināllatbildības pamats, pie krimināllatbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi Krimināllikumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes. Savukārt atbilstoši Krimināllikuma 6. panta pirmajai daļai par noziedzīgu nodarījumu atzīstams ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarīts nodarījums (darbība vai bezdarbība), kurš paredzēts Krimināllikumā un par kura izdarīšanu draud krimināls ods.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 124. panta otro daļu kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, kā arī citi Krimināllikumā un Kriminālprocesa likumā paredzētie apstākļi, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā.

Katra noziedzīga nodarījuma sastāvu veido objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums, kurš ir vispusīgi izvērtējams noziedzīga nodarījuma kvalifikācijas procesā, ņemot vērā to ciešo saistību un savstarpējo atkarību.

Krimināltiesību teorijā norādīts, ka laupīšana ir vairākobjektu noziegums, jo laupīšanas uzbrukums apdraud ne tikai cietušā mantiskās intereses, bet vienlaicīgi vērsts arī pret personas veselību vai dzīvību. Laupīšanas objektīvā puse izpaužas kā svešas kustamas mantas nolaupīšana, ja tā saistīta ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu. Laupīšanas subjekts ir ikviena fiziska un pieskaitāma persona, kura līdz nozieguma izdarīšanas dienai sasniegusi 14 gadu vecumu. Vainīgā subjektīvā attieksme pret nodarījumu ir tiešs nodoms, jo vainīgais apzinās savu darbību kaitīgumu, paredz, ka ar laupīšanu cietušajam nodarīs zaudējumus, un vēlas iedzīvoties uz citu personu rēķina *(sk. Krastiņš U., Liholaja V., Hamkova D. Krimināllikuma komentāri. Trešā daļa (XVIII–XXV nodaļa), Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2016, 37.-41. lpp.)*.

Vardarbība vai tās draudi var tikt pielietoti, lai paralizētu cietušā pretošanos vai paturētu mantu tūlīt pēc nolaupīšanas. Vardarbība laupīšanā var būt gan tāda, kas sagādā cietušajam fiziskas sāpes, gan tāda, kas tās nesagādā. Vardarbības piedraudējums var tikt izteikts ar vārdiem, žestiem, ar kāda priekšmeta, ar ko var kaitēt cietušā dzīvībai vai veselībai, demonstrēšanu, ieņemot draudošu pozu u.tml. (*sk. Krastiņš U., Liholaja V., Niedre A., Krimināllikuma zinātniski praktiskais komentārs, 3. sevišķā daļa, Firma ,,AFS'', Rīga, 2007*).

Tiesa atzīst, ka nav šaubu, ka apsūdzētais pret cietušo un liecinieci /pers. C/ pielietoja vardarbību, ar spēku pagrūžot liecinieci, lai iekļūtu dzīvoklī, kā arī satvēra cietušo aiz rokas, purināja to, ar spēku, turot cietušās roku, izvilka cietušo no dzīvokļa. Tāpat nav šaubu, ka apsūdzētais piedraudēja ar vardarbības piedraudējumu pret cietušo, naudas neatdošanas gadījumā pielietot līdzpaņemto nazi un ieroci, kā arī piedraudēja nosist. Ar šādām apsūdzētā darbībām tika ietekmēta cietušā psihe, turklāt apsūdzētā miesas būve un ārējais izskats, apsūdzētā izturēšanās manieres un klaigāšana, izteiktie vārdiskie draudi, agresīvā izturēšanās bija pietiekami, lai cietusī, kas ir sieviete un kuras aprūpē tobrīd atradās divi mazgadīgi bērni, uztvertu šos apsūdzētā draudus reāli. Turklāt arī pats apsūdzētais liecināja, ka abas sievietes bija nobijušās. Apsūdzētais, sniedzot liecību, meloja, ka nav izteicis draudus pielietot nazi, ieroci. Tiesa netic arī apsūdzētā izklāstam par to, kā cietusī /pers. D/ un lieciniece /pers. C/ liecībās ir sniegušas izdomājumus. Tiesa konstatē, ka pat tiesā apsūdzētajam, sniedzot liecības, bija grūtības ievērot labas manieres un izteikties literāri pareizi, kas izskaidrojams ar apsūdzētā izglītības līmeni un dzīvesveidu. Minētais apstāklis netieši apliecina, ka apsūdzētais neapzinās, ka viņa izvēlētie vārdi un izteiksmes līdzekļi apkārtējiem cilvēkiem ir nepieņemami un tos var uztvert attiecīgā dzīves situācijā kā draudus. Tiesas ieskatā apsūdzētais mēģina sagrozīt notikuma faktus, minimizēt savu veikto darbību raksturu un skaitu. Tiesa uzskata, ka lietā ir pierādīts fakts, ka apsūdzētais veica vardarbību un vardarbības piedraudējumu, izteica draudus cietušajai, ko bija pamats uztvert kā reālus, konkrētus, kā rezultātā cietusī varēja uzskatīt, ka naudas neatdošanas gadījumā, pret viņu tiks turpināta vardarbības pielietošana.

Neskatoties uz to, ka apsūdzētais neatzina nolaupītās naudas apmēru, tiesa uzskata, ka šis fakts apstiprinās ar cietušās /pers. D/ liecībām, kura konsekventi kā pirmstiesas izmeklēšanas laikā, tā arī tiesas sēdē liecināja, ka apsūdzētajam atdeva visus makā esošos skaidrās naudas līdzekļus 15,00 *euro* apmērā, ko veidoja 5,00 *euro* banknote un pārējā nauda bija monētās. Nolaupītās naudas daudzums 15,00 *euro* apmērā norādīts arī cietušās iesnieguma protokolā, kurš rakstīts tūlīt pēc notikušā. Lietā nav citas liecinošās personas, kuras būtu sniegušas ziņas par šo faktu, tādejādi tiesa vērtē tikai apsūdzētā un cietušās /pers. D/ liecības, lietā esošos rakstveida pierādījumu un šajā gadījumā tiesa piedod ticamību cietušās liecībām. Tiesai nav pamata neticēt šādām konsekventām cietušās liecībām, jo tiesa nekonstatē iemeslus, lai cietusī aprunātu apsūdzēto tieši 15,00 *euro* nolaupīšanā, jo to vērtība nav tāda, kas liecinātu par cietušā vēlmi iedzīvoties uz apsūdzētā rēķina. No dzīvē gūtiem novērojumiem, tiesa secina, ka personas, kuru ienākumi ir nelieli, labi zina to, cik daudz naudas atrodas viņas makā. Tādējādi tiesa atzīst par ticamu cietušās liecības arī daļā par nolaupītās naudas apmēru.

Augstākminēto apsvērumu dēļ tiesa nevar pievienoties aizstāvības paustajam viedoklim, ka cietušās liecības par nolaupītās naudas apmēru būtu vērtējamas kritiski, piešķirot ticamību tieši apsūdzētā norādītajam nolaupītas naudas apmēram. Savukārt apsūdzētā liecības par nolaupītās naudas apmēru vērtē kā aizstāvības izvēlētu pozīciju, un apsūdzētais tiesai ir paudis nolūkā mazināt nodarītā kaitējuma apmēru.

Laupīšana ir pabeigta ar brīdi, kad apsūdzētais mantas nolaupīšanas nolūkā iekļuva cietušā dzīvoklī un vardarbības un tās piedraudējuma rezultātā ieguva viņas naudu, lai pēc tam ar to rīkotos pēc saviem ieskatiem.

Lietā nav strīdu un ir pierādīts, ka apsūdzētais ar cietušajai nolaupīto naudu aizgāja no notikuma vietas un rīkojās ar to pēc saviem ieskatiem.

Tāpat tiesai nav nekādu šaubu, ka noziedzīgā nodarījumā reāli apdraudētas cietušās mantiskās intereses, jo cietusī nekad nav vēlējies atdot apsūdzētajam sev piederošo mantu - naudu. Papildus tika apdraudēta arī cietušās veselība, jo laupīšana bija saistīta ar vardarbību un tās piedraudējumu.

No lietā esošajiem pierādījumiem izriet, ka apsūdzētais apzinājās, ko viņš dara, apzinājās savas darbības un vadīja tās, apzinājās savu atrašanās vietu.

Tiesai nav šaubu, ka apsūdzētais ir noziedzīgā nodarījuma subjekts, proti, ir sasniedzis 14 gadu vecumu un ir pieskaitāms.

Aizstāvības norādītais apstāklis, ka apsūdzētais pēc parāda ieradās kā liecinieka /pers. K/ draugs, vēloties palīdzēt atgūt drauga parādu, neietekmē noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju.

Kriminālprocesa likuma 19. pantā nevainīguma prezumpcijas princips cita starpā noteic arī to, ka visas saprātīgās šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību. Atbilstoši Satversmes 92. pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vainīgums noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Tiesai ir pienākums saprātīgu šaubu gadījumā un tiešu pierādījumu trūkuma apstākļos piemērot nevainīguma prezumpciju.

Tiesa, novērtējot iegūtās ziņas par faktiem pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz tiesas izmeklēšanā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, novērtējusi pierādījumus kā pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, noskaidrojusi apsūdzētā darbības, nodomu, ņemot vērā, ka apsūdzētais ir noziedzīgā nodarījuma subjekts, atzīst, ka tiesas izmeklēšanā tika izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainu un ir konstatējams, ka apsūdzētais izdarījis Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Izvērtējot tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus /pers. A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas, tiesa atzīst, ka apsūdzētā vaina pierādīta ar cietušās /pers. D/ un liecinieces /pers. C/ liecībām, 2015. gada 16. oktobra apskates protokolu, kā arī paša apsūdzētā liecībām par to, ka izsita loga stiklu.

Tiesa atzīst, 2015. gada 16. oktobrī ap plkst. 19.20 /pers. A/, izdarot laupīšanu /adrese/, būdams dusmīgs par to, ka /pers. D/ laupīšanas laikā izdevās iebēgt dzīvoklī un aizslēgt durvis, tīši ar kāju iespēra pa dzīvokļa /adrese A/, virtuves loga stiklu, 10,00 *euro* vērtībā, kurš saplīsa un tādējādi tika iznīcināts.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi savstarpējā saistībā un kopumā bez saprātīgām šaubām pierāda apsūdzētā vainu Krimināllikuma 185. panta pirmajā daļā paredzētā tīšā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Šādos apstākļos, tiesa atzīst, ka apsūdzētais ir izdarījis Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā, 185. panta pirmajā daļā un divu 180. panta pirmajā daļā paredzētos noziedzīgos nodarījumus, līdz ar to lietā ir taisāms notiesājošs spriedums un apsūdzētajam ir nosakāms sods par katru izdarīto noziedzīgo nodarījumu.

Tiesa uzskata, ka nav pamatots aizstāvības lūgums par kriminālprocesa ierosināšanu pret /pers. K/. Novērtējot kriminālprocesā iegūtos pierādījumus, tiesa nekonstatē, ka attiecībā pret /pers. K/ būtu saskatāmas Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā un 20. panta otrajā vai trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma pazīmes, proti, par to, ka /pers. K/ būtu izdarījis svešas kustamas mantas nolaupīšanu, kas saistīta ar vardarbību un vardarbības piedraudējumu (laupīšana) un izdarīta iekļūstot dzīvoklī, organizēšanu vai uzkūdīšanu attiecībā pret cietušo /pers. D/ un liecinieci /pers. C/. Tiesa atzīst, ka prokurores 2016. gada 27. jūnija lēmums par kriminālprocesa izbeigšanu daļā (1. sējuma lietas 96.-97. lapa) ir pamatots un tiesisks, izvērtējot jautājumu par /pers. K/ saistību ar apsūdzētā izdarīto laupīšanu, atzīstot, ka kriminālprocess pret /pers. K/ izbeidzams noziedzīgā nodarījuma sastāva dēļ.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta otrās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam /pers. A/ soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta ceturto daļu apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas klasificējams kā smags noziegums.

Saskaņā ar klasifikāciju noziedzīgais nodarījums ir ar augstu sabiedriskās bīstamības pakāpi jeb apdraudējuma raksturu. Šādai klasifikācijai atbilstošo noziedzīgo nodarījumu gadījumos kriminālprocesu veic sabiedrības interesēs neatkarīgi no tās personas gribas, kurai nodarīts kaitējums, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 7. panta pirmajā daļā noteiktajam.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta ceturto daļu apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas klasificējams kā mazāk smags noziegums.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta trešo daļu apsūdzētā divi izdarītie noziedzīgie nodarījumi pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas klasificējami kā mazāk smagi noziegumi.

No apsūdzības faktisko apstākļu izklāsta nepārprotami izriet, ka apsūdzētais ar nodomu (tīši) un apzinātām darbībām ir vērsies pret īpašumu, apdraudot cietušā mantiskās intereses, vēloties prettiesiski iegūt savā īpašumā svešu mantu nelielā apmērā, tādā veidā nodarot cietušajam reālu materiālo zaudējumu.

Ar apsūdzētā noziedzīgo nodarījumu radīts kaitējums tiešā mantiskā zaudējuma veidā SIA "Maxima Latvija" 2,77 *euro* apmērā un SIA "Rimi Latvia" 17,89 *euro* apmērā. Minēto zaudējumu tiesa novērtē kā minimālu pelnošiem tirdzniecības uzņēmumiem. Turklāt tiesa ņem vērā, ka preces atdotas cietušajai SIA "Maxima Latvija" un tās bija derīgas tālākai realizācijai, sakarā ar ko kaitējuma kompensācijas netika pieteikta.

Ar apsūdzētā noziedzīgo rīcību pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas nodarīts kaitējums cietušajai /pers. D/ tiešā mantiskā zaudējuma veidā 15,00 *euro* apmērā un kaitējums cietušā veselībai maznozīmīgu miesas bojājumu veidā. Savukārt ar apsūdzētā noziedzīgo rīcību pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas nodarīts kaitējums cietušajai /pers. D/ tiešā mantiskā zaudējuma veidā 10,00 *euro* apmērā. Lietā konstatēto tiešo mantisko zaudējumu tiesa novērtē kā neliela apmēra mantisko zaudējumu, jo nodarītā zaudējuma apmērs nepārsniedz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu. Minimālā mēnešalga 2015. gadā bija 360,00 *euro*.

Tiesas sēdē, pārbaudot apsūdzētā /pers. A/ personību raksturojošos datus, noskaidrots: dzimis 1974. gada 12. septembrī Rīgā, Latvijas Republikas pilsonis, ar astoņu klašu izglītību, neprecējies, apgādībā esošu personu nav, deklarētā dzīvesvieta /adrese/, faktiskā dzīvesvieta pirms apcietinājuma /adrese/, nestrādā, uz laupīšanas izdarīšanas brīdi administratīvi sodīts, uz lietas izskatīšanas brīdi piecas reizes sodīts, divas sodāmības nav dzēstas:

1. 02.12.1999. Daugavpils tiesā pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas, 55. panta ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu nosacīti ar pārbaudes laiku uz 1 gadu. Nolēmuma spēkā stāšanās datums 14.12.1999.;
2. 19.11.2002. Daugavpils tiesā pēc Krimināllikuma 185. panta 1. daļas, 51. panta pirmās daļas ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem 1 mēnesi. Nolēmuma spēkā stāšanās datums 17.12.2002. Atbrīvots pēc soda izciešanas 26.11.2004. Sods izciests, sodāmība dzēsta;
3. 09.10.2001. Daugavpils tiesā pēc Krimināllikuma 130. panta pirmās daļas, 175. panta pirmās daļas, 50. panta pirmās daļas, 55. panta pirmās daļas ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem nosacīti ar pārbaudes laiku uz 2 gadiem. Nolēmuma spēkā stāšanās datums 20.10.2001. Sods izciests, sodāmība dzēsta;
4. 05.05.2006. Daugavpils tiesā pēc Krimināllikuma 125. panta 2. daļas 4. punkta, 176. panta pirmās daļas, 50. panta pirmās daļas, ar brīvības atņemšana uz 8 gadiem un policijas kontroli uz 3 gadiem. Nolēmuma spēkā stāšanās datums 02.10.2006. Atbrīvots pēc soda izciešanas 20.08.2013. Sods izciests, sodāmība nav dzēsta;
5. 03.07.2014. Daugavpils tiesā pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas, 51. panta pirmās daļas ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 6 mēnešiem un policijas kontroli uz 1 gadu. Nolēmuma spēkā stāšanās datums 19.08.2014. Atbrīvots pēc soda izciešanas 16.07.2015. Sods izciests, sodāmība nav dzēsta.

Izvērtējot raksturojošo informāciju, apsūdzētā personību tiesa vērtē negatīvi. Tiesas vērtējumā apsūdzētais nespēj ilgterminā īstenot likumpaklausību. Apsūdzētajiem ir ieilgusi problēma ar cēloņu un seku kopsakarību izpratni vai pat nespēja minētās kopsakarības konstatēt un izvērtēt. Apsūdzētais nav mācījies no paša iepriekš pieļautām kļūdām, kas nozīmē, ka nav kritiski izvērtējis iepriekš pieļauto prettiesisko uzvedību un joprojām nespēj ilgterminā īstenot sabiedrībā pieņemamu uzvedības modeli un respektēt likumpaklausību kā prioritāti.

Nosakot sodu, tiesa ņem vērā, ka atbilstoši Krimināllikuma 35. panta otrajai daļai soda mērķis ir aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Tiesa, nosakot apsūdzētajam soda veidu, izvērtējot lietas materiālos esošos personības raksturojošos datus, izdarīto četru noziedzīgo nodarījumu raksturu un radīto kaitējumu, atzīst, ka vainīgajam par izdarīto noziegumu ir nosakāms brīvības atņemšanas sods, kā to lūdza arī prokurore tiesas debatēs. Tiesa uzskata, ka sods, kas nav saistīts ar brīvības atņemšanu, nesasniegs kriminālsoda mērķi, ņemot vērā arī to, ka jaunu noziedzīgu nodarījumu apsūdzētais izdarīja 2015. gada 16. oktobrī, būdams atbrīvojies no brīvības atņemšanas vietas 2016. gada 16. jūlijā, neizciesta soda – policijas kontroles - laikā. Tiesa ir guvusi pārliecību, ka attiecībā uz apsūdzēto tieši brīvības atņemšanas sods ir efektīvs un adekvāts soda veids.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta trešās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta otro daļu par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas un

abos pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas tiesa atzīst savas vainas vaļsirdīgu atzīšanu un izdarītā nožēlošanu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. punktu tiesa par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli visos noziegumos atzīst to, ka noziedzīgie nodarījumi veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu.

Nosakot apsūdzētajam sodu pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas un abos pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas, tiesa ņem vērā apstākli, ka apsūdzētais ir izmantojis Kriminālprocesa likuma 21. pantā paredzētās tiesības uz sadarbību ar kriminālprocesa veikšanai pilnvaroto personu, kas izpaudusies vienkāršāka procesa veida izvēlē, tādā veidā nodrošinot efektīvāku kriminālatiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu. Taču tiesa uzskata, ka tas nav atzīstams par patstāvīgu atbildību mīkstinošu apstākli Krimināllikuma 47. panta izpratnē.

Tiesa pievienojas aizstāvības norādītajam, ka apsūdzētais Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā un 185. panta pirmajā daļā paredzētos noziedzīgos nodarījumus izdarīja, vēloties palīdzēt savam draugam /pers. K/ atgūt parādu, neizvērtējot savas rīcības sekas, nostādot draudzību augstāk par citu personu veselību, drošību un mantiskajām interesēm. Taču minētais apstāklis nevar būt par pamatu soda mīkstināšanai.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, kas par 2016. gada 23. jūnijā izdarīto noziegumu pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas, lai sasniegtu soda mērķi, apsūdzētajam nosakāms sods - brīvības atņemšana uz 3 (trim) mēnešiem, bet par 2016. gada 1. novembrī izdarīto noziegumu pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas nosakāms sods - brīvības atņemšana uz 4 (četriem) mēnešiem.

Pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas, lai sasniegtu soda mērķi, tiesa atzīst, ka apsūdzētajam nosakāms sods - brīvības atņemšana uz 5 (pieciem) mēnešiem.

Savukārt pēc Krimināllikuma 176. panta otrās daļas apsūdzētajam soda mērķa sasniegšanas nolūkā ir nosakāms brīvības atņemšanas sods uz 1 (vienu) gadu 6 (sešiem) mēnešiem.

Tiesa atzīst, ka Krimināllikuma 176. panta otrās daļas soda sankcijā paredzētais papildsods – mantas konfiskācija – nav piemērojams apsūdzētajam, ņemot vērā nodarītā tiešā mantiskā zaudējuma nelielo apmēru 15,00 *euro*. Turklāt saskaņā ar Krimināllikuma 42. panta trešo daļu, nosakot mantas konfiskāciju, konkrēti jānorāda, kāda manta konfiscējama. Pat pie nosacījuma, ja tiesa saskatītu pamatu šāda papildsoda piemērošanai, tas nav iespējams. Pirmstiesas procesā nav veiktas darbības, lai noskaidrotu, vai apsūdzētajiem ir manta, kuru iespējams pakļaut konfiskācijai.

Krimināllikuma 176. panta otrās daļas soda sankcijā obligāti paredzēts piemērot papildsodu – probācijas uzraudzība.

Tiesa nolemj apsūdzētajam noteikt papildsodu – probācijas uzraudzība. Minētā papildsoda apmēru tiesa nolemj noteikt uz diviem gadiem. Tiesas ieskatā šāds papildsoda apmērs ir tiesiski pietiekams, lai neierobežojot brīvību, apsūdzēto pakļautu stingrākai kontrolei pēc pamatsoda izciešanas, neatstājot bez ievērības faktu, ka šo noziegumu apsūdzētais izdarīja tiesas noteiktajā policijas kontroles laikā.

Krimināllikuma 50. panta pirmā daļa noteic, ja persona izdarījusi vairākus patstāvīgus noziedzīgus nodarījumus, tiesa, taisot spriedumu, nosaka sodu atsevišķi par katru noziedzīgo nodarījumu, savukārt galīgo sodu nosaka pēc noziedzīgu nodarījumu kopības, ietverot vieglāko sodu smagākajā vai arī pilnīgi vai daļēji saskaitot piespriestos sodus. Minētā panta trešā daļa noteic, ja vismaz viens noziedzīgais nodarījums, kas veido noziedzīgu nodarījumu kopību, ir smags vai sevišķi smags noziegums, galīgais sods tiek noteikts, pilnīgi vai daļēji saskaitot piespriestos sodus (..).

Atbilstoši Krimināllikuma 50. panta ceturtajai daļai papildsods, tāpat kā pamatsods, vispirms nosakāms atsevišķi par katru noziedzīgo nodarījumu, bet pēc tam pēc noziedzīgu nodarījumu kopības kopā ar pamatsodu. Pēc noziedzīgu nodarījumu kopības noteiktajam pamatsodam pievieno papildsodus, kas piespriesti atsevišķi par katru noziedzīgo nodarījumu.

Ievērojot to, ka apsūdzētais ir izdarījis četrus patstāvīgus noziedzīgus nodarījumus, tad saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo daļu apsūdzētājam nosakāms galīgais sods pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piemērojot daļēju sodu saskaitīšanas principu, brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem un ar probācijas uzraudzību uz 2 (diviem) gadiem, ar mērķi – lai apsūdzētais turpmāk pildītu likumu un atturētos no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta piekto daļu apsūdzētā /pers. A/ brīvības atņemšanas soda termiņā ieskaitāms apcietinājumā pavadītais laiks no 2015. gada 16. novembra līdz 2015. gada 17. novembrim, no 2016. gada 23. jūnija līdz 2016. gada 25. jūnijam, no 2016. gada 1. novembra līdz 2016. gada 3. novembrim, no 2016. gada 1. decembra līdz 2017. gada 3. aprīlim.

Kriminālprocesa likuma 22. pantā deklarēts kriminālprocesa pamatprincips par tiesībām uz kompensāciju par radīto kaitējumu. Tajā noteikts, ka personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, tiek garantētas procesuālās iespējas morālas un materiālas kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai. Kriminālprocesa likuma 22. pantā deklarētā pamatprincipa praktisku realizāciju regulē Kriminālprocesa likuma 26. nodaļā „Ar noziedzīgu nodarījumu radītā kaitējuma atlīdzināšana" ietvertās normas.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 350. panta pirmās daļas nosacījumiem kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām iešanām un mantisko zaudējumu. Tā paša panta otrajā daļā noteikts, ka kompensācija ir kriminālatiesisko attiecību noregulējuma elements, ko apsūdzētais samaksā brīvprātīgi vai uz tiesas nolēmuma pamata.

Kriminālprocesa likuma 351. panta pirmā daļa noteic, ka cietušajam ir tiesības iesniegt pieteikumu par radītā kaitējuma kompensāciju jebkurā kriminālprocesa stadijā līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai pirmās instances tiesā. Pieteikumā jāpamato par mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmērs, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām – tikai jānorāda.

Cietusī/pers. D/ pieteikusi materiālo kaitējuma kompensāciju 25,00 *euro* apmērā un morālo kaitējuma kompensāciju 500,00 *euro* apmērā.

Cietusī tiesas sēdē paskaidroja, ka materiālā kaitējuma kompensācijas summa 25,00 *euro* sastāv no divām pozīcijām, proti, zaudējumi 10,00 *euro* apmērā, kas saistīti ar to, ka apsūdzētais izsita viņas dzīvokļa virtuves logu, un zaudējumi 15,00 *euro* apmērā, kas ir apsūdzētā nolaupītie naudas līdzekļi.

Apsūdzētais tiesas sēdē cietušās pieteikumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu atzina pilnībā, bet par materiālā kaitējuma atlīdzināšanu atzina daļēji, proti, atzina, ka ir nodarījis zaudējumus par stikla izsišanu pieteiktajā 10,00 *euro* apmērā, bet neatzīst pieteiktos zaudējumus par nolaupītās naudas apmēru. Tiesas izmeklēšanas laikā, noklausoties cietušās /pers. D/ un apsūdzētā paskaidrojumus un pārbaudot rakstveida pierādījumus, tiesa uzskata, ka cietušās pieteiktā kompensācija apmierināma pilnībā.

Saskaņā ar Civillikuma 1779. pantu katra pienākums ir atlīdzināt tos zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Tiesa materiālās kompensācijas apmēru nosaka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 352. panta nosacījumiem, izvērtējot cietušās pieteikumu un ņemot vērā radīto mantisko zaudējumu apmēru, kas novērtēts cenās. Tā kā apsūdzētā vaina laupīšanas un svešas kustamas mantas iznīcināšanas izdarīšanā ir pilnībā pierādīta, kura rezultātā cietušajai /pers. D/ ir nodarīts materiālais kaitējums pieteiktās kaitējuma kompensācijas 25,00 *euro* apmērā, tiesa uzskata, ka cietušās materiālās kaitējuma kompensācijas pieteikums ir apmierināms pilnībā un piedzenams no apsūdzētā.

Kriminālprocesa likuma 352. panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa, nosakot kompensācijas apmēru, izvērtē izskatāmā noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu, cietušajam nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu, morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu, psihiskās traumas. Papildus tiesa ņem vērā Latvijas Republikas Augstākās tiesas tiesu prakses par morālā kaitējuma kompensāciju krimināprocesā apkopojumu un tajā paustās atziņas par morālā kaitējuma apmēru par atsevišķiem noziedzīgiem nodarījumiem.

Izlemjot jautājumu par cietušās /pers. D/ iesniegto kompensāciju par morālā aizskāruma apmēru, tiesa ņem vērā to, ka ar katru noziedzīgu

nodarījumu personai tiek nodarīts morālais kaitējums. Nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, jāievēro samērīguma princips, cilvēktiesību principi, saprātīguma un taisnīguma principi.

Izvērtējot cietušās /pers. D/ pieteikumu par morālo kaitējumu 500,00 *euro* apmērā, apsūdzētā pausto viedokli, ka tā ir pamatota, kā arī ņemot vērā cietušajai nodarītā morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu, tiesa atzīst, ka cietušai /pers. D/ ir tiesības saņemt no vainīgās personas, tas ir, apsūdzētā kompensāciju par morālo aizskārumu.

Likumā nav noteikti kritēriji morālā kaitējuma atlīdzības summas noteikšanai, nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, un to tiesa nosaka pēc sava ieskata. Likumdevējs ir noteicis tiesai tiesības par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru lemt pēc sava ieskata, taču tajā pašā laikā ir norādīti kritēriji, kas ņemami vērā, izlemjot šo jautājumu. Noteiktā kaitējuma kompensācija uzskatāma par atbilstīgu nodarījumam, ja izvērtēti visi kritēriji.

Tiesa uzskata, ka cietušās /pers. D/ pieteiktā morālā kaitējuma kompensācija 500,00 *euro* apmērā apmierināma pilnībā un piedzenama no apsūdzētā par labu cietušai /pers. D/. Tiesas ieskata tā ir samērīga ar izskatāmā noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu, cietušajai nodarītajām fiziskām ciešanām, morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu, psihisko traumu.

Ievērojot to, ka tiesa atzina par pamatotu cietušās /pers. D/ pieteikto kaitējuma kompensāciju par nodarīto materiālo zaudējumu 25,00 *euro* un kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārumu 500,00 *euro* apmērā, un tā kā kaitējums labprātīgi nav atlīdzināts, tad atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353. panta pirmās daļas 1. punkta un 352. panta nosacījumiem, tiesas noteiktā kaitējuma kompensācija par kopējo summu 525,00 EUR apmērā ir piedzenama no apsūdzētā piedziņas veidā par labu cietušajai /pers. D/.

Savukārt cietusī SIA "Rimi Latvia" pirmstiesas izmeklēšanā pieteikusi kaitējuma kompensāciju 3,52 *euro* (trīs *euro* 52 centi) apmērā, ko apsūdzētais tiesas izmeklēšanas laikā atzina pilnībā.

Tiesa, kriminālprocesa ietvaros izvērtējot cietušās SIA "Rimi Latvia" pieteikumu par radītā materiālā kaitējuma kompensāciju 3,52 *euro* apmērā, ievērojot Kriminālprocesa likuma 22. pantā nostiprināto pamatprincipu par cietušā tiesībām uz kompensāciju par radīto kaitējumu, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms pilnā apjomā, jo zaudējumu atlīdzināšana cietušajai ir galvenais līdzeklis subjektīvo tiesību un likumīgo interešu aizskāruma novēršanā.

Ievērojot to, ka līdz lietas iztiesāšanai tiesā, kaitējums labprātīgi nav atlīdzināts, tad atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353. panta pirmās daļas 1. punkta un 352. panta nosacījumiem, tiesas noteiktā kaitējuma kompensācija 3,52 *euro* apmērā par mantisko zaudējumu ir piedzenama no apsūdzētā piedziņas veidā par labu SIA "Rimi Latvia".

Ar tiesas 2016. gada 24. novembra lēmumu apsūdzētajam grozīts pirmstiesas izmeklēšanā piemērotais drošības līdzeklis uz apcietinājumu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 249. panta pirmā daļai, ja procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanas laikā ir zudis vai mainījies tā piemērošanas pamats, mainījušies piemērošanas nosacījumi, personas uzvedība vai ir noskaidroti citi apstākļi, kas noteica piespiedu līdzekļa izvēli, procesa virzītājs pieņem lēmumu par tā grozīšanu vai atcelšanu.

Ievērojot to, ka uz lietas izskatīšanas brīdi nav iestājušies Kriminālprocesa likuma 249. panta pirmās daļas nosacījumi, un apsūdzētajam par izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem ir nosakāms ar reālu brīvības atņemšanu saistīts sods, tad sprieduma izpildes nolūkā līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim, apsūdzētajam piemērotais drošības līdzeklis atstājams negrozīts.

Vienu dokumentu kompaktdisku formātā ar videonovērošanas ierakstu no SIA „ Rimi Latvia" veikala "SM Āgenskalns" Mārupes ielā 10a, Rīgā, kas pievienots kriminālprocesa materiāliem, izmantojams pierādīšanā saistībā ar tajā ietverto saturisko informāciju. Tādējādi kompaktdisks ar videoierakstu ir atzīstams par dokumentiem un pēc sprieduma stāšanās spēkā glabājams kopā ar krimināllietas materiāliem.

Pēc norīkojuma apsūdzētā aizstāvību tiesas procesā īstenoja zvērināta advokāte V. Oļhova, kura saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 84. panta un Ministru kabineta 2009. gada 22. decembra noteikumiem Nr. 1493 „Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu, samaksas apmēru, atlīdzināmajiem izdevumiem un to izmaksu kārtību" no valsts līdzekļiem izmaksājami 390,00 *euro.* Līdz ar to no valsts līdzekļiem izmaksājami kopsummā 390,00 *euro*.

Minēto izdevumu atlīdzināšanas pienākums saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmās daļas 4. punktu un 368. pantu uzliekams apsūdzētajam.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520., 530. pantu, tiesa

n o s p r i e d a

/pers. A/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 180. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā (kas izdarīts 2016. gada 23. jūnijā) un noteikt sodu – brīvības atņemšanu uz 3 (trim) mēnešiem.

/pers. A/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 180. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā (kas izdarīts 2016. gada 1. novembrī) un noteikt sodu – brīvības atņemšanu uz 4 (četriem) mēnešiem.

/pers. A/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 176. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un noteikt sodu – brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu 6 (sešiem) mēnešiem un ar probācijas uzraudzību uz 2 (diviem) gadiem.

/pers. A/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 185. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un noteikt sodu – brīvības atņemšanu uz 4 (četriem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo un trešo daļu galīgo sodu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības noteikt, daļēji saskaitot ar šo spriedumu noteiktos sodus, - brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem un ar probācijas uzraudzību uz 2 (diviem) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta piekto daļu apsūdzētā /pers. A/ brīvības atņemšanas soda termiņā ieskaitīt apcietinājumā pavadīto laiku no 2015. gada 16. novembra līdz 2015. gada 17. novembrim, no 2016. gada 23. jūnija līdz 2016. gada 25. jūnijam, no 2016. gada 1. novembra līdz 2016. gada 3. novembrim, no 2016. gada 1. decembra līdz 2017. gada 3. aprīlim.

/pers. A/ piemēroto drošības līdzekli – apcietinājumu – atstāt negrozītu līdz sprieduma spēkā stāšanās.

Noteikt SIA "Rimi Latvia", vienotais reģistrācijas numurs 40003053029, pieteikto kaitējuma kompensāciju 3,52 EUR (trīs *euro* 52 centi) apmērā.

Piedzīt no /pers. A/ tiesas noteikto kaitējuma kompensāciju 3,52 EUR (trīs *euro* 52 centi) apmērā par labu SIA "Rimi Latvia", vienotais reģistrācijas numurs 40003053029.

Noteikt /pers. D/ pieteikto kaitējuma kompensāciju 525,00 EUR (pieci simti divdesmit pieci *euro*) apmērā.

Piedzīt no /pers. A/ tiesas noteikto kaitējuma kompensāciju 525,00 EUR (pieci simti divdesmit pieci *euro*) apmērā par labu /pers. D/.

Vienu dokumentu kompaktdiska formātā (videonovērošanas ierakstu no SIA „ Rimi Latvia" veikala "SM Āgenskalns" Mārupes ielā 10a, Rīgā), kas nodots tiesai kopā ar lietas materiāliem, pēc sprieduma stāšanās spēkā turpināt glabāt kopā ar lietas materiāliem.

Piedzīt no /pers. A/ valsts labā procesuālos izdevumus 390,00 EUR (trīs simti deviņdesmit *euro*) apmērā par zvērinātas advokātes Valentīnas Oļhovas darbu tiesas procesā, nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei šajā daļā, – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Minētos procesuālos izdevumus iemaksāt: saņēmējs – Valsts kase; reģistrācijas Nr.90000050138; konta Nr.LV68TREL1060001239300; BIC kods TRELLV22, samaksu apliecinošu dokumentu iesniegt Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Spriedumu var pārsūdzēt desmit dienu laikā apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesā no pilna sprieduma pieejamības dienas, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Pilns spriedums pieejams no 2017. gada 13. aprīļa.

Tiesnese L. Leja